

Предплата
ПЛАТНА В ЧЕРНІВЦЯХ
вносять:
 на цілий рік 5 зр. — кр.
 „ пів року 2 „ 50 „
 „ чверть року 1 „ 25 „
 для заграниці 5 рублів або
 12 франків
 Поодинокі числа по 12 кр.
 в книгарні Г. Пардінського
 в Чернівцях, ринок ч. 10 і
 в бюрі газет Л. Горювіца,
 ул. годовна ч. 17.

БУКОВИНА.

Виходить що тижня в п'ятницю.

Редакция і Адміністрація „Буковини“ знаходяться в Чернівцях (улиця Петровича, ч. 2.), куда всі дописи адресувати належить. — Бюро редакції отворене щодня від 6.—8. години вечером.
 Оповідання і прилоги обчислюють ся по найдешевших цінах.

Волоско-руська згода — чи новий румунізаторський підступ?

Тутешня „Gazeta Polska, а за нею і „Віковинер Nachrichten“ і львівське „Д'яло“ подали вість, що бр. Мустаца предложив руским послам компроміс, після котрого рускі послы не мали би творити свого окремого руского клубу, лише прилучити ся до волоского клубу, а за се дістали би одно місце в краєвім відділі, мали би при тім повну незалежність в справах національних і політичних, а зобов'язали би ся лише до солідарности в економічних і адміністративних питаннях.

Можемо запевнити, що до тепер не предложено зі сторони волоских послів офіційно руским послам такого компромісу, а тільки бр. Мустаца висказав подібну гадку цілком приватно одному рускому послю. Розуміє ся, що така приватна поговорка не могла подати підстави до навизани офіційних нересправ межі рускими а волоскими послами, протівно мусіла наразі проминути без всяких дальших наслідків.

На кожний спосіб виникає нам застановити ся над тим: що могло спонукати бр. Мустацу до порушення питання подібного компромісу? Чи такий компроміс можливий? Чи бр. Мустаца і его партія бажає щиро згоди з Русинами, і чи така згода взагалі можлива?

Бр. Мустаца, се чоловік застарілих поглядів, феодал чистої крові, а при тім проворний, самолюбний, завзятий і повний диктаторських забавів.

Хотий Грек з роду, побрав бр. Мустаца чпето пімецьке виховане, мусів одже цілком відчужити ся свого роду, а будучи колись сам властителем більших посіlostей на Буковині, та живучи в крузі волоских дідичів, став загорілим румунізатором, бо тільки там міг він заспокоїти свої з часом набуті бажання. О Русинах, о нашій історії, о нашім духовім і культурнім житю, о теперішнім напрямі нашої народної справи, не має бр. Мустаца найменшого поняття; він не старав ся стикати з нашими світлим патронтами, а вишукував протівно по найбільшій часті таких людей руского роду, тих наших малоконтентів або очайдухів, що не признають самостійности руского народу і для того раді би затонити его в московскім морю.

Так на примір був бр. Мустаца все першим гостем на „танцювальних вечеринках“ тутешнього москвофільського акад. товариства „Буковина“, та спроваджував тамтуду і цілі гурми своїх партизантів. Розуміє ся, що і в с'їм залицію бр. Мустаца і его румунізаторської кліки з москвофілами не можна добачати щирої симпатії, протівно тільки ворожі пляни румунізаторів протів Русинів зближили їх до москвофілів, бо пізнали вони дуже добре, що підтримуючи роздор і вражду межі Русинами, зможуть тим сильнійше придавити і сишнати природний розвій нашого народного житя і тим левійше визискувати дальше наш темний нарід для свого панованія, для своїх неситих цілій.

Послідня скрита робота румунізаторської кліки, котра зістає тепер під проводом бр. Му-

стаца, під проводом тутешнього митрополита і православної консисторії, дає наглядні докази ворожих замахів на духове жите буковинської Русн.

Митрополит в своїм великоднім „осланію“ не добачає на Буковині руского народу; він після свого дивоглядного розумованія знає на Буковині тільки один одноцільний православно-християнський (читай: волоский) нарід з „двома язиками“ (так!); руский нарід на Буковині вдумали що йпо тепер „піглігетн“, а рускі православні панотці, що не голосували при послідних виборах до буковинського сойму на румунізаторських кандидатів, а підпірали, як їм наказувала власна совість — вибір своїх руских послів, се після архієпископської совісти митрополита справедливі Юди-Іскаріоти.

Сей самий заряд румунізаторської кліки наказав в послідних часах руским дякам, вступати до новозавязаного дяківсько-румунізаторського товариства, що має на цілі, підтримувати на Буковині „одноцільну церковно-православну (читай: волоску) національність“; а в найновішій часі вислав сей заряд до всіх руских панотців „указ“, щоби в кождім руским деканаті на Буковині організувати межі підвластним духовенством опозицію протів австрійського правительства. При нагоді деканального соборника в Кіцмані, котре скликав тамошний протоерей Гомюка виключно в цілі завязанія такого румунізаторського товариства, заявив межі иншим сей отець-протоерей, що славнозвістний московский наймит Гр. Купчанко зажадав на агітацію, яку в користь румунізації

Дідів скарб.

Оповідання Ю. В. Ревакіна.

(Переклав з російського М. Школиченко).

(Копень.)

III.

Настало уповні. Ледви що просьпівав півень у друге, Омелько взяв заступа, спустив величезного Британа, що ніколи не допускав на хутір чужих, і пішов до свого потайного місця.

— А що як се тільки мама? трівожно міркував Омелько: — як брязнув то під шупом простісенький камінь!.. Дід пильно, не озираючись назад, розкопував землю. Щось забігло під заступом. Омелько став на коліна і витяг людського черепа та на половину струхлі кістки. Першу знаходку Омелько перехристившись, відложив пабік і став обережено розрїбати руками лухку чорноземлю. З розкопаної ями тхнуло гнилим духом.

— Ні, не обдурив огонь!.. Дріжачі дїдові пальці нащупали щось тверде і кругле; „залїзна, а може і мідна покрішка.“

З-за легенької білої хмарки визирнув місяць і ясно освітїв яму... Стурбований Омелько мусив на якусь хвилину спинити свою роботу. Британ забравшись на взгір'ячко, гавкав, аж заливав ся. Спочивши трохи та проказавши у думці замову, Омелько ледви, ледви підняв важку покрішку. — Боже мій, Боже, яке борацтво!.. Повнісенький

казан срібних та золотих грошій. Гроші великі, стародавні. Казан вісом пудів до трьох. Біля казана лежав заржавлений пістоль і стирчав на ручень шаблі.

Довго дивив ся дід своїм єдином оком на дорогоцінну находку.

— Пам'ятати ме Петро Йванович нещасного бурлаку. Дав притулок дїдови і візьме за се сторпцею. Пам'ятати муть люди довго, як віддячив одноокий Омелько, напишуть і в книгах...

Обережно положив Омелько важку покрішку на своє місце, засипав яму, пильно придонтав землю і місце, де лежав скарб, ігучно прикрив торішнім листом. Залезнившись, що скарб є, Омелько заспокоїв ся і дожидав тільки нетерпиче день і ніч, поки криїде Щерба. Писати він бояв ся, щоб не виявити сим свого секрету. Темне дїдове лице, з густими білими бровами, оточене білою, як молоко, бородою, ховало вираз високої і потайної радості.

У осені, замість доброго пана, приїхав управитель Щербинного брата і заявив, що хутір проданий, а ліс призначений до вирубу.

— А Петро Йванович? зблїдши як полотно, запитав Омелько.

— Еге, Петро Йванович певне вже з Варшави ніколи не вернець ся. Оженив ся там, двойко діток має.

„Відний мій пан, подумав Омелько: велика мабуть нужда притиснула його, коли продав він хутір, а я сидїв усе над скарбом та мовчав!“

Хутір проданий був розбагатілому павуку Андруну Сиволапому. Новий господар з'явив ся незабаром, озброєний державністю; він розглядав хутір, хитав головою та осьміхав ся над паньскими затїями.

— Ох, скільки землі задаром пропадало, пропадав і ліс старий!.. Березняку не вік стояти Ти, дїду, сиди поки-що, стережи добро, ми швидко справимось по своєму!

Сиволапий справді справив ся швидко: хата через місяць була обідрана, віконіці повезли у містечко, пасіка продана, а берези лоском полягли під гострою сокирою.

Омелько плькав своїм єдиним оком і не знав, що його робити.

— І на що губите ви такий роскішний хутір? з болем у серці питав ся дід.

— Хе, хе! сьміяв ся Сиволапий: — нам, голубе, потрібні не паньскі витребеньки, а земля. Ось побачиш, як уродить тут на ціліні!..

Натужні сподівання та турботи звалили дїда з ніг. Йому зробило ся погано. Дід попрахав куму Сєклїту, що навідувалась до його, прислати до його писаря.

Сільський писар „Дмитрович“, кривоносий, плюгавий чоловік, приїхав до хутір не гачульсь.

Омелько зіставшись з ним на самотї, зняв дріжачою рукою з шиї мідного хреста і промовив: — Будеш писати моему панові письмо; цілуй хреста, що пікому в світї не скажеш. Писареві зелені очі загорїлись.

хоче тепер особисто меж руским народом на Буковині провадити, грошій і що він, отець протосрей Гомюка, післав Кунчанкови на сю ціль від себе 10 зл. Під натиском загорілого румунізатора о. протоерея, а взглядно консисторії зложили присутні на с'їм соборчику панотці, а меж ними і кілька руских панотців, більшу суму для Гр. Кунчанка на сю румунізаторську ціль

Такі то одже порядки заводять румунізатори на буковинській Руси. І сї люди, що дншуть ненавистею проти всего, що руске; сї люди, що радї би змести руский наїд з буковинської землі; сї люди, що кожного щиро руского патриота радї би утопити навіть в лжїї води, сї люди мають лице, предлагати руским послам компроміси?! Се очевидно чиста іронія! Се безперечно новий румунізаторський підступ!

Заключати компроміси для виборення і піддержання доброї людської справи, для виборення і піддержання розумних, правдиво-людських порядків, можуть тільки люди щирі, люди зрілих поглядів, люди, що бажать загального людского добра, люди з чистими руками і з доброю совістею.

Поки одже теперішні румунізатори, що загарбали в свої руки провід волоского народу на Буковині, не поборють свої застарілі феодальні поглди, поки нові поступові правдиво-людські засади не ввійдуть в їх кров і жите, поти будуть з ними неможливі вські розумні компроміси і злагоди.

Рускі патриоти, що тепер кермують долею руского народу на Буковині, не бажали і не бажать кривди Волохів. Годї румунізаторам доказати, щоби колєсь, або й тепер старали ся рускі патриоти укоротити приналежні волоскому народови права, щоби колєсь, або тепер мішали ся рускі патриоти до домашних справ волоского народу; годї румунізаторам доказати, щоби колєсь або тепер старали ся рускі патриоти спляти, або придавляти природний розвій волоского народного жита. Противно рускі патриоти бажать як своєму рускому, так і волоскому народови повного щастя. Рускі патриоти радї би з волоским народом, яко своїм могучим сусїдом, жити в щирїїї приязни і навязати з тм народом дружний союз для здвигнення загального добробиту в нашїм спільнім краю. Ся дружба, сей союз був би без-

перечно найприроднійшїї, та що з того, коли люди самолюбї, люди незрілі, люди плоскоумні, не дають нам разом проживати в мирї, в спокою і братній любві. Помимо того маємо повну надїю, що розбужена свїдомість людської гідности і загальний поступ лоборе незабавком цілковито теперішних румунізаторів-самолюбів, та передасть керму волоского народного жита в руки правдивих щирих волоских патриотів, що потрафлять горячою любовію обняти цілий волоский наїд і придбати для загального народного добра щирих союзників-сусїдів, а тоді настане певно щира волоско-руська згода.

Відозва.

Комітет Основателїв Товариства обезпечень „Дибстеръ“ пригадує, що речинець до уконститування Товариства вже недалекий, бо найдалше до дня 30. н. ст. червня с. р. Товариство мусить бути вже уконституоване, а вже найдалше дня 20. лат. червня с. р. комітет мусить ся вказати перед правительством основним капіталом 50 000 зр.; проте вплата капіталу конче наступити мусить в першїї половинї червня 1892 р. Для того комітет взиває почтених родимїв, щоби з приступенем до Товариства і вилатою удїлів поспішали, щоби найізіїїше на день 29. лат. червня с. р. могли бути скликанї загальні збори в цілі уконститування і вибору ради надзираючої, в котрої руки комітет зложить ціле діловодство.

Супротив всїяких вїстїї, свїдомо чи несвїдомо розсїяних, Комітет ще раз заявляє, що товариство „Дибстеръ“ не єсть товариством партійним, лиш має служити цілому народови рускому в Галичинї і на Буковинї, щоби грїш его, котрий розходїть ся по ріжних заграничних товариствах, зіставав у себе дома і обертав ся в користь самих же Русинїв. Партійним его робить ті, що кидють на се Товариство, ще лиш завязує ся, підозріє будить недовіре і від участї в нїм людїї відвертають, бо заряд Товариства буде в руках тих, котрі до него приступлять, а приступ єсть всїм отвертий.

Для тогож взиваєм всїх Русинїв без ріжницї партїї до приступленя в члени до того Товариства, щоби не снав сором на наїд руский, що не був в можности та не зумїв покористувати ся концесїєю по тільки літах з тяжким трудом осягнутою. Если тепер з рук випустимо ту концесїю, то многі літа проминуть і ми до другої не прийдемо.

Тяжко відчуває ся у нас партійний роздор, і всї добре мислячі а народови добра бажачїї патриоти жалїють над ним і радї би найти спосіб примиреня партїї. Тож, коли на поли політики і літератури наступило у нас роз'єднане, то лишлось нам еше поле економічне, на котрїм всї спільно для добра народу працювати можемо. Таким одже полем являє ся Товариство „Дибстеръ“ і до него запрашаємо всїх Русинїв.

Під конєць повідомляєм, що если би хто ще до сего часу не отримав статутї „Дибстра“, то на жадане кожного часу тойже вишле ся. Всїякі інформації подають підписанї члени комітету і его канцелярїя, поміщена при улицї Сикстускїї ч. 38 в партерї. Заїменованих же мужїв довірїя просїмо, щоби на нашїї письма чим скорше відповіли.

Всїякі письма і посилки просїмо присилати під адресою: „Дибстеръ“ у Львовї. — Удїли найізіїїше пересилати за посредством почтової щаднїїї чеками, котрих комітет доставить, і тогдї не треба почти оплачувати.

У Львовї, 6. н. ст. мая 1892.

Т. Бережницький, др Ст. Федак, В. Нагїрний, др А. Савчак, А. Торонський.

Допись.

Comitetul central.

(Голос із провінції).

Перед трьома тижнями заложила консисторїя духовнїї „Comitetul central“ в Чернівцях з задачею, зібрати докази про зневажане священства яко такого і церкви православної при послїдних виборах зі сторони правительства краевого. „Comitetul“ є псевдоним нашої свїтлої консисторїї, і хоть в нїм засїдає пр. Јонї Просоровісїц, Аксентїї Козак і инші рускі ренеґати і румунізатори з-поза консисторїї, то про то має вона рішаючий голос в комітетї, надає ему офіційний характер і тїм „Comitetul“ є священство до безусловної єдїнїї з наїпрямом „Comitetula“. Але що цілі его нї на волосок не конфесїональні, а чїсто національні, і то національно-волоскі з прикраскою безусловної опозиції протї ряду, то більша половина духовенства сїлського уникала від участї в нарадах деканальних, що відбулись 12. с. м. на завїзане „Comitetul“ побоючись, щоби така явна демонстрація не принесла шкоди їм самим, а євентуальна зміна правительства в некористь теперішних геґемонїв волоских не захитала їх слави яко мирних і ль-

— Щоб я свїту не бачив, щоб менї азик усох! закляв ся писар, цілуєчи хреста.

— Тепер пиши! Дїд проказував: клянїюсь Вам, Петро Иванович, низеньким поклоном до самої землі... написав?

— Готово!... промовив Дмитрович щиро скрипучи гусячим пером.

— Омелько так нездуває, що скоро вже ляже у домовину... Кїдайте, Петро Иванович, печене і варене та скорїїше прибїжайте сюди. У хutorї знайшов са великий скарб, хочу його показати вам перед смертю. Суте золотого та сріблє.

— Гроші, Омельку, знайшов? стрепенув ся Дмитрович; — де?..

— Пиши своє! твердим голосом промовив дїд: — приїзжайте, пане, скорїї, без вас Омелько нікому в свїтї не покаже місця... Тепер, Дмитровичу, віднеси письмо до панового брата, візьми від його розписку і получиш від мене 5 карбованців.

З усїх нїг зашкандибав Дмитрович до сусїдного села, у якономїю Щербиного брата і нароби там страшенно переволоху. — „Омелько знайшов цілісенський лєх золота!“... Пан Щерба не гаючись прибїв до дїда.

— Де скарб?...

— У землі закопанїї, пане, одновїв Омелько.

— Кажі зараз, де?!

Омелько ледви, ледви підвів ся на печї і, покладаючи на себе хреста супроти образа, про-

— Бог бачить, пане, не скажу, марно тільки гнїваєтеся... Посилайте скорїї письмо... Силу трачу, все жду Петра Ивановича... Та приставте до мене кого небудь

— А великий скарб? допитував ся Щерба, завидливо поглядаючи на змарнїлу дїдову постать.

— Буде і внукам його і правнукам...

Не добившись нічого, Щерба подав до Петра Ивановича телеґраму, а приглядати за хворим приставив до Омелька свою дальню родичку, польку панї Королїну.

Шість днїв дожидав Омелько свого добродїя. Першїї і другїї день панї Королїна доглядала дїда з нестеменими материними турботами.

Бистрі очї жовчної баби слїдували за кожним дїдовим рухом. Ночами вона не спала, прислухалась усе до Омелькового марїння, чи не проговорить ся часом хворїї, де скарб. Третього дня Омелькови зробилось гірше, жовте лице його прийняло земляний відтїнок, губи запали і посніли. Тяжко дншучи, лежав він уставивши болїзно-блискуче око у дверї.

— Іде пан, іде полями та лісами!... поспїшає Петро Иванович!... шелотїв хворїї, перебираючи руками кожуха, що прикривав його змарнїле тіло.

Побачивши, що Омелько перебирає пальцями, панї Королїна порїшила його долю; так перебирають тільки помираючі.

— Омельку! Омельку! пронозливо закричала вона над вухом хворого.

— Чого вам, панї моя? через силу заштївав дїд.

— Омельку, голубчику, ти помїраєш, скажи-ж, на милость Божу, хоть менї, де тїї гроші?

— Не скажу, панї!...

Блїскаючи очима, панї Королїна схопила дїда за руку і почала її трїсти; в сю саму хвилину присовбанивсь, тяжко дншучи, Сиволапїї.

— Не вже помер? голосно заштївав він.

— Ні, але помирає, сумливо одповіла панї Королїна, хутко прийшовши в себе.

— А показав скарб?... Ні!... Сиволапїї підїшов до дїда і почав його смкати в свою чергу.

— Дїду, гов дїду! гроші, що ти знайшов, належать менї, бо вони лежать у моїї землі... Кажі прикмету!... Не хочеш?... Все одно, я буду у суд скажитись.

Дїд мовчав. Сїта, велетенська Сиволапова постать трїсла ся зі зла над помїраючим. Омелько був непохитний. Марно умовляв його Сиволапїї Андрон: — Я тобі, дїду, добру труну зроблю, панахиди служити му, хреста з огорою поставлю!

Пронанькавшись з пївдня, Сиволапїї стукнув з проклятїєм дверми тай поїхав.

Увесь же шестїїй день панї Королїна мучила нишком дїда. Вона колола його шпилькою, подавала пити розсолєну воду, щипала, за бороду скулє:

— Де заховав гроші?... шпїла Королїна, але дїд тільки стогнав. Він не здолав пово-

яльних горожан. Ті конференції деканальні, одже що відбулись при участі 1/3 деканальних священиків, зробили страшне фіяско і їх протоколи, вислані до „Comitetul-a“, певне викличуть там немиле пригноблене і розчароване, бо як нам відомо з жерел достовірних, ніхто не спроміг ся на доказ зневажання духовенства і церкви, а вели були які строгі кроки від правительствених органів, то лиш проти кількох панотців яко горожан, що оминули приличність або закон.

Як нам дальше відомо, панотці-попличники румунізаторів уїдали 12. с. м. з завязтостею та в сїх учителів народних, називаючи їх агентами староств, а то особливо в чернівецькій, садагурській, кіцманській і заставненській повіті, і виселаниками странного товариства — Руска Бесіда!

Ми поіменно знаємо імена тих щирих, чоловіколюбних і самопожертвующих ся учителів а также поіменно тих низько уважених, безсовісних, продайних духовних, що на сїх перших в Comitetul-i і на конференціях уїдали і їх обчорювали, та се виявимо пізнійше. Але що нас найбільше вразило, то річ на Буковині ще не бувала, то

Аліанс Румунізаторів з Москвофілами!

Каже Кучанко і оба Козаки, тато з сином: Ми на все пристаємо, ми лицем нашим будемо світити за ваші румунізаторські вибрики, ми проженемо правительство, ми проженемо Руснів-народовців з сойму, ми будемо в „Русскої Правдѣ“ малювати і владку Могара і Сабієсеул-а і навіть скажемо, що вони „Рускіє“, — лиш дайте Кучанкові милостиню, дайте гроший, гроший, гроший, а Гесьови дайте катедру церковно-словянську, а мені ерейови Аксентію Козака не шліть раз у раз комісії за здирства і загонисті вибрики....

І румунізатори отворяють мошкенку і заціну 1, 2, 5 зр. — Русь буковинська похоронена. І сідоголові панотці рускі поблідли, почервоїли, бо пни їх вже в ярмі волоскім, вони вже запродали матір свою... Тяженька хвиля на Русь съв'язу. Але, народолобді! Ми тяжше горе вже перебули, ми перебули Татар, Польщу і кнут росп'яських, ми перебудемо і нових сїх Аностаїв руских!

Коби, як то пречисте море,
Що з себе трупів викидає,
Так вивергла їх Русь св'ятія
Од свого імени, Амцъ.

Ж.

Перегляд політичний.

В Раді державній вела ся мнущого тижня дебата над правительственим предло-

рухнути ні ногою, ні рукою і ждав мовчки свого доброго пана.

Настав зимний, бурхливий вечір. Над обідраною хатою, у Вовчому ярі, завивали гурші. По безхмарному небі плів місяць і ясно освічував широкий майдан вирубаного березняку та покалічені його ліві. Над криничкою, колись веселою, сумно чорнів висовий хрест.

— Козаки йдуть, марів замучений Омелько: дай же сюди бандуру!... Попереду Дорошенко веде своє військо, а за ним Сагайдачний... Гей, хто в лісі, обізви ся!... Стоїть у синьому жупані Гонта... Зараз запалає все!...

— Скажеш, де скарб?! згубивши терніння завиццала пані Короліна і схопивши каганець, наблизила огонь до дідової звислої руки.

Омелько застогнав.

— Горить!... а скарб... великий скарб!... Закопували його запоріжці-гайдомаки... до місяця копали яму... казан дійсних дукачів!... На закляття зарізали над скарбом Ляха... пістоль положили...

— Де він лежить? глухим голосом і трясучись від ляку та злості, допитувалася Короліна.

— Замову проказати треба... На білому морі „озиряємна“, на озиряємні трупина... бурмотав Омелько.

Хвиля рвучкого вітру з двойною силою забарбанила у вікно. Здихаючи від селоду пронозливо та жалібно засягив Британ.

женем, що до віденьських комунікацій, а в суботу внесло правительство так в австрійській, як і угорській парламенті проект закону що до управління валюти. Після сего проекту має ся завести слідуєчі нові гроші, а то 1) золоті: 20 корон і 10 корон, відповідаючі вартости теперішних 10 і 5 зл.; 2) срібні: одна корона вартости пів зл. і 50 сотників, вартости 25 кр.; 3) ніклеві: 20 сотників і 10 сотників, відповідаючі вартости теперішних 10, взгядно 5 кр. і 4) бронзові: 2 сотники і 1 сотник, відповідаючі вартости теперішних 1 кр. і 1/2 кр.

Конференція міністрів над спільним бюджетом скінчила ся в понеділок під проводом цїсаря. Бюджет буде більший о 4 мільони, але се збільшене відноситься не лише до міністерства війни, але до цілого спільного бюджету. На будучий рік не мають в войску заводити ніяких нових організацій, а лише давні ухвали делегацій мають бути дальше ведені та розширені. Ухвали остатних конференцій міністрів мають бути основою, на котрій проект спільного правительства будуть виготовлені для делегацій. Ті же делегації дефінітивно зберуть ся в місяці вересні без означеня докладного терміну на початок сесії.

В Будапешті відбуде ся дня 6. червня с. р. 25-літній ювілей коронації нашого цїсаря королем угорским. Торжество се має відбутися дуже величаво, а цїсар возьме особисто участь в сїм торжестві.

В Австрії і Угорщині носять ся з гадкою оснувати окреме міністерство для комунікацій, а відлучити від міністерства торгівлі справи залізниць і пароходної плавби. Причину до сего проекту дало се, що послїдними часами побільшили ся значно сіти доріг залізних.

Угорський міністер торгівлі Барош помер. Покійник був одним з найспосібніших людей сучасної Угорщини, а его наукові теорії введені в практику показували ся все дуже добрими. Окрім того був він дуже популярний, так що при послїдних виборах вибрано его нараз в чотирох округах виборчих. По собі не полишив ніякого маєтку. — Управу міністерства торгівлі обняв тимчасово міністер скарбу Векерде.

Кріза в кабінеті італійскім вже поладжена. Президентом міністрів став Джіолітті, а крім того входять дальше до нового кабінета: Елена, яко міністер фінансів, Сонгіно, яко міністер скарбу, Мартіні, яко міністер просвіти, Боначчі, яко міністер судівництва, Лякава, яко міністер публичних робіт, Геналія, яко міністер залізниць, Брін, яко міністер справ заграничних, а міністерство маринарки і війни ще не обсажене.

Нїмецький цїсар Вільгельм виїжджає на 14 днів до ґр. Дона, а 30. мая верне

Раптом підвів ся Омелько, з незвичайною силою штовхнув пані Короліну, що схилилась над почорнілим його лицем і скрикнув:

— Іде Петро Йванович, іде!.. Ворота відчиняйте! іде мій синий голуб, іде!... Братіки, голубчики, відчиняйте!...

Дід сидів на своєму смертному одрі страшний, змарнілий, як тріска. Ззаду, на припичку, миготів каганчик. Проміння, освічуючи білий, закладаний дідів чуб, оточало його лице золотим кругом.

— „Іде!“ бігаючи єдиним своїм блискучим оком, хрипло скрикнув Омелько, „греблю вже переїхав, пасіку минув... Петро Йванович!“

Дід простягнув до дверей свої сухі, дріжачі руки...

У сїнях справді почув ся топін чобіт, через хвилину відчинили ся двері і на порозі з'явились Щерби-брати у дорогих хутрах.

Дід Омелько сидів нерухомо, дивлячись на свого добродія нерухомим оком. Він умер — у старому каганці догоріло останнє свїтло. Так Петро Йванович і не встиг скористуватись скарбом бувалою Омелько, що багато дечого бачив на білому свїті.

з-відтам назад до Бє...
Ідуть до нїмецької стор...
королівна і королева...
на торічне посіщене в...
диспозиції видно, то...
російський цар приїхав...
гаґским торжеством. Ц...
до Даниї дня 20. або 21...
чений) пароходом морско...

В процесі о убій...
аґента дра Вулковича...
жаловані Мерджан і Хрісто признан...
убійства і турецький суд засудив їх...
Заочно видано засуд також на братів...
Николу Туфекчієвих і їх засуджено на...
примусових робіт. Розуміє ся, що тих остат...
позаяк они тепер живуть під опікою Росії...
можна було на смерть засудити, тим більше...
їх вина не доказана. Однак болгарске пр...
тельство е зовсім противної гадки і сїх збі...
уважає правдивими винуватками, а Мерджан...
Хреста називає лише „мнимими убійцями“.

Болгарську ноту вислану...
Порти, викликану убійством Вулковича, підпис...
з своєї сторони Англія. Тепер, як донос...
Nat. Ztg., також італійський амбасадор підп...
ноту болгарского правительства в двох точках...
іменно що до видання убійців Вулковича браті...
Туфекчієвих з Росії і що до видання болгарски...
емігрантів з европейскої Туреччини. Дальше Іт...
лія домагаєсь, щоб Туреччина вибудовала зел...
зницю до Солуна, котра би лучила ся з болгар...
скими залізницями. Того самого має жадати...
австрійско-угорський амбасадор. Порта відпо...
на жадає амбасадорів, що від Росії не б...
жадати видання мнмих убійців, але за те з...
землі видалила кількох вже звістних емігр...
болгарских. Переговори що до залізничної...
зачали ся.

Дрібні вісти.

(Президент краю ґр. Паче) іменованій віц...
президентом найвисшої палати рахункової в Ві...
і небавом опустить вже Чернівці. Тимчас...
управу краевого правительства передав ґр. П...
найстаршому радникови п. Кохановскому...
стане наслідником ґр. Пачого, сего поки...
не знали.

(До народного віча), що в короткім...
має скликати до Черновець політичне товари...
„Руска Рада“, роблять ся вже відповідні приг...
товлення, а небавом оповістять ся й дотич...
відозва.

(Конкурси) виписані на слідуєчі учитель...
посади: 1) на місце молодшого учителя п...
чотироклясовій міській школі на улиці же...
зничій з викладовою мовою нїмецькою і волоско...
2) на місце молодшого учителя при чотирок...
совій школі в передмістю Манастиріщу...
викладовою мовою рускою, волоскою, нїмецько...
3) на два місця учителя, а на одно місце мо...
шого учителя при чотироклясовій школі...
хлопців, дальше на місце молодшої учитель...
при двоклясовій школі дівочій в Боянах...
викладовою мовою рускою, волоскою, нїмецьк...
польською; вкінці 4) на місце учителя (ев...
ально учительки) при двоклясовій школі...
халчу з викладовою мовою рускою і волоско...

Подання треба вносити: на місця 1—2 найдалше...
до 28. мая, а на місця 3—4 до кінця червня с...
до 28. мая, а на місця 3—4 до кінця червня с...

(В садагурскім суді) панують дивні поряд...
коли, як просило нас кількох людей з Ленків...
подати се до відомости, возний Гекель в...
томности начальника пана Купеца в судовім...
динку відважив ся ганьбити онордн тих люд...
і відпрожував ся їм словами: „Навчимо ми...
за то, що ви дали свої голоси на уніята, а...
на пана Купеца!“ — на що пан Купец не об...
ся ні словом!

(Порянки громадскі в Ленківцях). Нема...
як двірником бути! Ще до недавна пан Фо...
(тепер без слова „пан“ і не приступай до н...
був собі душе мізерним господарем, а від...
дохопив ся громадскої печатки, то вже він...
став на ціле село і так піду громаду взяв...
ноги, що годі вже було витрематн. Вив, кал...
людей, накладав ріжкі грошеві кари, що...

що дідич дав на мості, громадську толоку на свій і скарги занесли довгий вірника, а нарешті тепер усунуло его з уряду і зго слідства. До часу збан ден то такий двірник на

му). В Вилавчу, вижницького з грім дня 13. с. м. тамош-

ря Куріка.

тво). В Пришові на Угорщині одна ді поблала на смерть свою 10-літню служницю а то, що вона згубила 10 гр., а за них мала щось купити в місті.

„Бібліотеки для молодѣжи“ рочник VII (891) бук. краєвою радою шкільною одобрений репоручає ся для всіх бібліотек шкіль середних, школових і народних на Буковині.

Пожеар Черлянської фабрики.) В четвер 12. с. м. по полудни погоріла найбільша в Галичині фабрика паперу в Черлянах коло Городка. Огонь був величезний, бо крім фабрики згоріло ще 11 загород селянських. Фабрика належала від 13 літ до братів Колішерів, а тепер була власністю дра Генриха Колішера, котрий уладив її на спосіб фабрик європейських. Черлянська фабрика доставляла багато паперу львівським і взагалі краєвим друкарням, але головню робила на вивіз за границю. Папір ішов до Англії, а головню на Вехід, до Софії, Александрії, Каїру, Індії і Япону; ще перед самим пожеаром ввезено оден вагон паперу до Бомбаю. В фабриці було занятих звиш 400 робітників і двацять рядників, а крім того около 600 родин з доколичних сіл малн в фабриці немалий заробок, головню з достав і відстав матеріалів. Нині та фабрика перемінилась в одну велику руину.

Чемний грім). Дня 10. с. м. лютчала ся в селі Торзі в Галичині сильна буря з блискавками і громи. Громи били на всі сторони. Оден з тих громів зайхав також до готелю Герца і то сінми, мапнув там стоячого на порозі кельнера по руці так, що вона ему аж спухла, але впрочім обійшов ся з ним чемно і лишив в спокою, а сам полетів до гостиниці, де як раз застав двох священників пошывающих вино. Тут гукав собі

як би лиш хотів привитати гостей, та розсипавши доокола искри, полетів в комин, не зробивши гостям нічого злого. Тут аж розпустив свою злість та повиривав цегли.

Катастрофа на залізници). Дня 13. с. м. в ночи о 2 год. наїхала на двірці в Станіславові люзьна машина на машину виїздаючого поїзду товарового, в наслідок чого кондуктор при тім поїзді Франц Гефлінгер погіб на місці, а збі машини і три вагони порозбивали ся.

Сестри сямські). В селі Тжебусці коло Соколова, в кольбушівським повіті в Галичині, повила жена фірмана двірського, Маріянна Колодій, 29-літна жєнщина, двоє дівчат, зрослих з собою цілою середною частію грудий і частію черева. Діти були добре розвинені, природної величини і гарного лиця. Одно з них по уродженю давало ще слабі ознаки життя. Др Држевицький, що був при недужій матери, післав сей оказ неушкоджений до лікарського музею в Кракові. Мати вже цілком виздоровіла і працює при господарстві.

Відкусив ніс жінці). В Будапешті став ся сими днями такий випадок. Замітач улиць, Йосиф Ленард, зайшов до своєї жінки, з котрою вже два роки не жие, і зажадав від неї гроший. Коли жінка не хотіла дати, Ленард так розлютив ся, що кинув ся на жінку і в одній хвили відкусив їй ніс, а що найцікавіше, виніс в роті ніс аж на улицу і там его викинув, а сам утік. Якась переходяча тогди улицю робітниця, найшла ніс.

Дитина, що приносить щастє). Недавно став ся в Андалузії в Іспанії такий факт, виглядаючий майже на якое чудо: На станиці залізничій Фуєнта-Пальмера коло міста Єсіха вийшов з поїзду якийсь панок і подав начальникови станиці якусь скринку та письмо, в котрім незнама ему якась особа писала, що посилає призначений ему подарунок. Коли поїзд відійшов, отворив начальник скринку, і на превелике свое диво знайшов в ній новонароджене дитятко завинене в дорожні пеленки. Начальника розгнівало то дуже і зараз сказав, що не хоче приймати чужої дитини. При тім був також і зворотник від залізничі, що то звертає поїзди з одних шин на другі; він змилосердив ся над бідною дитиною, взяв її та заніс до жінки, котра не маючи власних дітей, прийняла сирітку з найбільшою радістю.

Она почала пестити дитинку, а далі й почала її розбирати, коли в тім дивить ся, а то якась карточка, на котрій написані отсі слова: „Хто пригорне до себе ту дитину, буде щасливий“. Милосердні люди з разу аж налякали ся, прочитавши таке, але коли опісля почали розбирати дитину, випало нараз з пеленок кількадесят банкнотів. Коли перерахували банкноти, показало ся, що їх було на суму 125 тисячів пезетас, а одна пезетас значить на наші гроші тільки що пів риньського. Начальник станиці, довідавшись о тім, зажадав, щоби зворотник вернув ему дитину разом з грішми, але зворотник не віддав, а начальник замізвав его тогди до суду.

Пригода ката на залізничі). Рідка а може й не бувала доси катастрофа стала ся з якимсь когом на станиці залізничій в Холмі. Кіт сидів собі спокійно на шинах та зачаїв ся на воробці, що посідали були недалеко на землі. В тій хвили надїхав поїзд, кіт страшно заверещав, але вискочив ще живцем з-під коліс машини, лишивши лиш хвіст, котрий колесо ему відтяло. От і для ката була наука; нехай не волочить ся по залізничі, та най не підсїдає на воробці, а нехай пильнує хати і ловить миши.

Ціна збіжа.

В Чернівцях платили дня 19-го мая 1892-го р. за 100 кілограмів найліпшої:

пшениці	9.50— 9.75	зл.
жита	8.40— 8.50	„
ячменю	7.50— 7.75	„
вівса	6.50— 6.60	„
ріпаку	—	„
коношини	—	„
кукурудзи	5.20— 5.35	„
гороху	7.— 8.—	„
оковити	14.75—15.25	„

Курс монет

дня 19-го мая 1892-го р.

дукат	5.61 —5.69	зл.
рубель папер.	1.25 ¹ / ₂ —1.26 ¹ / ₂	„
наполеондор	9.48 —9.55	„
100 марок	58.45 —58.75	„

ПЛАН ІЗДИ

на шляху залізничім Львів-Чернівці-Сучава важний від дня 1. лат. мая 1892 р. Час поданий після годишника черновецького.

Приходять до Черновець:

зі Львова:	потяг посьбілний	о 1:12	годині по полудни.
	„ особовий	о 7:39	„ рано
	„ „	о 6:26	„ по полудни.
	„ „	о 11:57	„ в ночи.
з Сучави:	потяг посьбілний	о 3:26	годині по полудни.
	„ особовий	о 4:23	„ рано.
	„ „	о 10:20	„ перед полуд.
	„ „	о 9:57	„ вечером.
з Новоселиці:	потяг особовий	о 10:22	годині перед пол.
	„ „	о 8:04	г. веч. (лиш в середу)

Відходять з Черновець:

до Львова:	потяг посьбілний	о 3:41	годині по полудни.
	„ особовий	о 4:33	„ рано.
	„ „	о 10:30	„ перед полуд.
	„ „	о 10:27	„ вечером.
до Сучави:	потяг посьбілний	о 1:30	годині по полудни.
	„ особовий	о 7:54	„ рано.
	„ „	о 6:46	„ вечером.
	„ „	о 12:12	„ в ночи.
до Новоселиці:	потяг особ.	о 7:44	г. ран. (лиш в середу)
	„ „	о 3:46	годині по полудни.

Слухач університета

бажає мати через літо (червень, липень, серпень) учня в русько-українській родині. Більше листом. Адреса: Россія, Харьковь. Post restante Лр.

Антоній Табакар і Гаїна,
В ЧЕРНІВЦЯХ, РИНОК.
То рговля коріня, вин і делікатесів
Одинокий склад
агентура для Буковини ц. к. фабрики господарських машин Claytona і- Schuttleworth-a.
Склад товарів з хиньського срібла.

З печатні Г. Чонпа.

МІНЦЕРОВІ

карпатські коси з маркою „КОСАР“

з англійської срібно-сталі. (Silvester Steel).

Сияи косами надзвичайно легко косити. Они подвійно загартовані, ріжуть остро остачують ся довго остроми, легкі до кошеня і такі гнбні, як найлучша, на весь світ славна дамасьєнська сталь. Они перетинають желізу бляху, не вищербуючи ся, і лиш дуже мало з'їдають ся. Одно клепанє вистарчає на кілька днів. А виостривши раз таку косу, нею можна косити 100 до 120 кроків і найгустішого збіжа і найтвердої травн, чим ошадить ся не лиш час роботи, але і плата за кошенє, і то о чотири, пять і шість раз в порівнаню з звичайними косами, які продають ся купцями.

Кождому, хто купить у нас коси, ручимо, що кожда коса буде зовсім така, як тут описано.

Наші коси такі за широкі, які потрібні в нашім краю, і такі за довгі, яких хто потребує, і то по такій ціні:

Довгота цілої коси .	60	65	70	75	80	85	90	95	100	105	110	115	стм.
Ціна одної коси .	1.—	1.05	1.10	1.20	1.30	1.40	1.50	1.60	1.70	1.85	2.—	2.20	ар.
На 5 кілогр. іде .	14	13	11	10	9	8	7	7	6	5	5	5	кіє

Оден карпатський брусок (камінь) до острєня кіс, 1/3 кілогр. ваги коштує 15 кр.

Коси висилають ся сейчас по замовленю поштою, по лиш за готові гроші або за посіплату. Почтова посилка до 5 кілогр. коштує 30 кр. При замовленю найменше 10 кіє половину плати за посилку ми беремо на себе.

При замовленю кіє для кількох господарів ми на кожду косу приліплюєм карточку з іменем того, кому коса належить.

Особливо треба стерегчися обманьства!!!

бо лиш ті коси правдиві карпатські коси, на котрих 1) приліплена зелена карточка з законною маркою „Косар“ (по англійськи „Mower“), і то зовсім така, яка напечатана в сім оповіщеню, і на котрих на листві коси вибита наша фірма: „Munzer & Co.“ і 2) котрі купують ся впрост лиш у нас, бо у інших купців сих кіє зовсім нема.

МІНЦЕР і СПІЛКА

(давнійше Л. МІНЦЕР) в м. ДРОГОБИЧУ, в Галичині,

єдиний фабричний склад кіє з маркою „Косар“ для всеї Австро-Угорщини, Німєччини, Росії і для всего Сходу.

Видає і відповідає за редакцію: Сільвестер Дашкевич.